

ולמה לא נעשה לחמו של מזבח, לדברין שהם כגוף אחד?

ואם אפילו באשמות, אינם כגוף אחד, כל שכן חטאות שהן קדושים יותר.

אלא, ודאי שני גופין הם, והטעם לחלק בין בת אחת לזה אחר זה, הוא: שבבת אחת, ושתיהן מונחות בכוסות, ורצה מזה זורק ורצה מזה זורק, נמצא שעתה בזריקה זו מוציא אותן מידי מעילה, מה שאין כן בזה אחר זה, וכבר זרק האחת ועתה מקבל דם השניה, אין זריקת זו מועילה לשניה (205).

אישתיק ריש לקיש שתק!

אמר רבי יוחנן: קצצתינון לרגלוחי דינוקא קצצתי רגלי הינוקא, סתרתני דברי ריש לקיש שהיה צעיר מרבי יוחנן, ולא ידע להשיבו (206).

מתניתין:

המשנה באה לפרט בקדשי קדשים ובקדשים קלים, אימתי מועלין בהם, וכן אימתי חייבין עליהן משום פגול נותר וטמא. וכל המשנה מבוארת כבר בסוגיות הקודמות.

מעשה (207) זריקת (208) דמיה, בקדשי קדשים,

הרי אינו עושה עתה מעשה חדש של הקטרה, והם נקטרין מאליהן, והקטרה זו הנעשית מאיילה היא הקטרה שלאחר זריקה, ומה החידוש בדברי עולא?

על כן מוכיח המקדש דוד, שהקטרת האימורין אינה מעשה שנעשית מאיילה, אלא ההעלאה למזבח היא מעשה ההקטרה. לפיכך, היא עולה על הדעת לומר, שכיון שמעשה ההעלאה היה לפני זריקה, ייפסל אף לאחריה, ועל כן משמיענו עולא, שמכל מקום לא ירדו.

205. וכתבו התוס': חילוק זה שייך לומר לגבי הדיון אם הזריקה מוציאה מידי מעילה. מה שאין כן לגבי האימורין שיעשו לחמו של מזבח לא שייך לומר כן.

פירוש: אם היינו מגיעים למסקנא שהם גוף אחד, היה שייך לומר שזריקת אחד מהן מועילה לשני גם לגבי הדיון שלא ירדו,

אבל אם נחשבים כשני גופים, אלא שאנו באים לומר שכיון שנשחטו בבת אחת ורצה מזה זורק ורצה מזה זורק, פוטר אחד את השני מן המעילה, סברא זו מועילה רק בנידון של מעילה, אבל בנידון של האימורין "לא חשיבא כל כך

האי טעמא".

ומבאר החזו"ן איש כוונת התוס', דזריקה זו מועילה להקל קדושת השני ולהוציאו מידי מעילה, אבל אינה מועילה להוסיף קדושה שיהיו האימורים כלחמו של מזבח.

ולדברי הגר"ח [הערה 168] מבואר היטיב, זריקה זו אינה נחשבת למתיר, כשם שאינה נחשבת לגבי פיגול נותר וטמא, ולכן אינה מתירה את האימורין למזבח, אף אם עלו, מה שאין כן לגבי הפקעת מעילה, אין צורך למתיר, ודי בכך אם נגמרו העבודות, כנ"ל.

וכיון שהאחד עמד לאחריות השני, ולכן היה "קדשי ה'", ועתה נגמרו חיובן, ממילא פקע משניהם דין מעילה.

206. גירסא אחרת במיוחס לרש"י [על פי השיטה מקובצת]: דינא, והוא שתי מלים: דין קא, זה ריש לקיש העומד לפנינו.

207. גירסת משנה שבמשניות.

208. עיין הערה 161, ולקמן הערה 214.